
Dřív, než tě uspí démoni

H. L. Reid

Aaron Collier si narovnal batoh na zádech a rozhlédl se chodbou, přitom hbitě nastavoval kombinaci zámku své skříňky a mezi jednotlivým čísly zvedal hlavu, aby se ujistil, že Quinn ještě nevyklouzla do jídelny. O pouhých čtrnáct řad dál se objevovala a zase mu mizela z očí, jak přicházely a odcházely skupinky hladových studentů.

Na hodině anglické literatury se ocitli ve stejné diskusní skupině, aby debatovali o tom, jestli Hamlet opravdu miloval Ofélii. Quinn si omotávala vlasy kolem prstu, podivně tichá, když argumentoval, že Hamletova láska k Ofélii byla upřímná, ale touha po pomstě přehlušila všechny ostatní emoce.

„Co si o tom myslíš, Quinn?“ zeptal se.

Trhla sebou. Její oči se upřely do jeho: byly zarudlé, unavené a make-up nemohl zakrýt tmavé kruhy a pytle pod očima. Zjevně se mnoho nocí pořádně nevyspala.

„Souhlasím.“ Odvrátila se od něho a vrátila se k bezmyšlenkovitému omotávání vlasů, zatímco debata pokračovala.

Měl chuť se jí dotknout, zahlédnout aspoň útržek toho, co ji trápí, ale nevěděl, zda by jeho schopnosti fungovaly. Byly přinejlepším nespolehlivé a jeho napojení nebylo nejspíš dost silné na to, aby vyvolalo něco víc než jeho vlastní touhu. Potom by musel vysvětlit nedovolený dotek. Místo toho zatáhl ruce do rukávů košile, jako by jim nedůvěřoval.

Pak se posadila vedle něho při hodině matematiky a mučila ho svým parfémem s vůní sladkého jablka. Kolem krku měla pevně omotanou šálu jako štít proti světu. Ťukala si koncem tužky do hřbetu ruky a vrtěla se na židli, zatímco pan Gordon drmolil cosi o diferenciálním počtu. Z batohu jí vyčuhovala plechovka Red Bullu. Každých pár minut přejela po vršku plechovky rukou, jako by na něm byla závislá.

Aarona zase rozptylovala jeho závislost na Quinn. Už několik hodin ji pozoroval, svou múzu, a slova mu z pera plynula sama od sebe:

Můj život začal pod bledým měsícem.

Ruku v ruce.

*Bezduchá zahrada mého srdce
rozkvetla ve světle tvých očí.*

Poznat tě.

Milovat tě.

Alfa a omega.

Konec a začátek

života, jaký znám.

Přepsal báseň pětkrát, aby dosáhl dokonalého rukopisu, a zapamatoval si ji, stejně jako si pamatoval její obličej. Počkal, až se pan Gordon obrátí zpátky k bílé tabuli, a složil papír do malého čtverečku. Měl v plánu hodit ho Quinn do zpoila rozepnutého batohu a možná se jakoby náhodou dotknout její ruky, až bude sahat pro útěchu té plechovky.

Minuty plynuly. Složený papír vůbec neopustil jeho ruku a brzy zazvonilo. Quinn popadla batoh a vyběhla ze třídy. Aaron zmuchlal papír v ruce a pohřbil ho na dně odpadkového koše.

Teď se nabídl štastná šance číslo tři a on byl odhodlaný se jí chopit. *Řekni jí něco, než se objeví Reese a ostatní.*

Aaron si v duchu nazkoušel, co jí poví. *Jsem do tebe zamilovaný od chvíle, kdy jsem tě poprvé uviděl. Jeff je idiot. Chod' se mnou. Jsme stvoření jeden pro druhého.* Potřásl hlavou. Z toho závěru přímo křičel špatně skrývaný rozkaz. Určitě měl na víc. Byla to jen další dívka a on mluvil s dívkami v jednom kuse – i s ní mluvil snad tisíckrát. Ale teď, když byla nezadaná, se mu slova přičila v hrdle.

„Ahoj Aarone! Jak je?“ Marcus se opřel o sousední skříňku a svalnatým ramenem mu zakryl výhled na Quinn.

Aaron se posunul doprava, až mu v zorném poli opět zazářily její zlaté vlasy. *Kerstin je děvka a Jeff pitomec. Zaslouží si jeden druhého a ty si zasloužíš víc.* Byla to pravda, ale řečená moc bez obalu.

„Kámo, nejsi rytíř Jedi. Nemůžeš použít sílu, abys z ní stáhl šaty jen tím, že na ni budeš zírat. Věř mi, zkoušel jsem to.“ Marcus soustředil všechnu

svou pozornost na Quinn. „Ne. Pořád to nefunguje.“ Povzdechl si a zkřížil paže. „Nechápu, proč Luke Skywalker nikdy nepoužil sílu, aby se podíval, co je po Leinými zlatými bikinami.“

„Třeba proto, že byla jeho sestra?“ Aaron se přehraboval ve skříňce a hledal učebnici ekonomie. *Poslyš, Quinn, jsi v pořádku? Dej mi vědět, kdybys něco potřebovala. Umím skvěle naslouchat.* Ne, moc holčičí.

„To je fakt na prd.“ Marcus se otřásl. „Ale moje sestra není, tak o ní snít můžu, ne?“

Poslyš, Quinn, otřásla jsi mým světem. To znělo jako Marcus. Aaron musel být sám sebou.

„Koukni, vím, že nad ní slintáš od chvíle, co ses sem přestěhoval, a ona je teď konečně nezadaná, ale je problémová, kámo. Nejdřív se s ní rozešel Jeff, pak je tam ta tahanice o post kapitánky roztleskávaček a teď se říká, že ráno přišla pozdě proto, že mluvila na parkovišti sama se sebou. Chlape, posloucháš mě?“ Marcus ho pleskl přes ucho.

Aaron sebou trhl, lalůček ho stále bolel po propíchnutí dírky na náušnici. „Jo, slyšel jsem tě.“ Uhodil pěstí do skříňky. „Tak je trochu ve stresu, no. Ty jsi nikdy nepřišel pozdě do školy? A kdo občas nemluví sám se sebou? Možná používala nějakou tu bezdrátovou handsfree sadu a s někým telefonovala.“

„Hele, kámo, nic jsem tím nemyslel.“ Marcus zvedl omluvně ruce. „Je jenom nezvyklý, když Quinn Dokonalá přijde pozdě, to je všechno. Nikdy bych tvoji holku nekritizoval.“

„Není moje holka. A nikdo není dokonalej.“

„Jo, to určitě. Že není dokonalá? Podívej se na ni, člověče! Ty vlasy, zadek, nohy, co vedou až po tu krátkou sukýnku, jaký nosí roztleskávačky.“ Marcus se zazubil. „Neříkej mi, že nikdy nemyslíš na tu minisukýnku.“

„Ta sukně je jistý plus,“ připustil Aaron. „A její úsměv.“

„Jo, její obličej taky není špatnej.“

„A je chytrá.“ Aaron vytáhl z kapsy kytarové trsátko, otáčel jím mezi prsty a odhadoval, kolik je dělí kroků.

„A ona pořád visí na svém ex. Fakt problémová holka, brácho. Podívat se, ale nesahat, to je moje rada. Jsme v posledním ročníku. Můžeš mít každou holku, kterou budeš chtít. Viděl jsi to nový maso, co chodí po chodbách? Můžeme si posloužit jako ze švédského stolu.“

„Jsem plnej, díky.“ Aaron se zhluboka nadechl, připravený jít do toho po hlavě. Tentokrát to udělá. Promluví si s ní, pozve ji na rande.

„Proč marnit další čas na Quinn, když kolem pobíhá tolik koček? Jenna po tobě jede. Je neskutečně sexy a máte toho tolik společného: hudbu, skupinu a ty rozbouřené hormony.“

„Jenna je jenom kamarádka.“

Nejmíš patnáct kroků.

„A co Marie? Jo, jo, Marie je taky perfektní. Udělala by pro tebe první poslední.“ Marcus si odkašlal a pokusil se co nejlépe napodobit Marii. „Ach, Aaron je tak záhadný a hezký.“ Poplácal Aarona po rameni a vrátil se k hlubokému tónu. „Řekla o tobě, že jsi sladkej. Věřil bys tomu? Samozřejmě nejsi tak sladkej jako já. Já jsem jako tyčinka Mars a ty spíš jako Twix.“

Deset dlouhých kroků, dvacet krátkých.

„Tak co si jednou vybrat? A mám pár dalších kousků,“ řekl Marcus.

„Jasně, pane Panici. Spousta řečí a skutek utek.“ Aaron uhodil Marcuse pěstí do ramene.

„Hej, ne tak nahlas. Zkázíš mi pověst.“ Marcus se rozhlédl kolem sebe, jako by se bál, že je někdo zaslechl, a pak mrkl na Aarona. „Kámo, mohl bys mít každej tejdén jinou holku a ty se rozhodneš zůstat singl. Co to s tebou je?“

„Nemám na přítelkyni čas.“

„Jo, pokud to nebude Quinn. Kromě toho, kdo tady mluvil o přítelkyni? Já mluvím o sedmi minutách v ráji, chlape, ne o vztahu.“

„Mám jiný věci na přemýšlení. Rodinu, známky, vysokou.“ Aaron se podíval na hodinky. *Pohni zadkem.*

„Jo, a já mám ve skřínce lepríkóna. Jsi mizernej lhář. Ale musím uznat, že je vážně fajn.“ Marcus se odmlčel a prohlížel si Aarona. „Moment. Ty to myslíš vážně? Fakticky jsi ji chtěl pozvat na rande? Proto sis zastrčil košili do kalhot?“ Marcus přičichl k Aaronovu krku. „Kámo, kolik kolínský sis na sebe dneska ráno napatlal?“

„Sklapni.“ Aaron si vytáhl košili z kalhot a rozcuchal si vlasy. Vypadat jako pozér bylo to poslední, co chtěl.

„Chlape, nevěděl jsem, že to myslíš vážně. Zapomeň na to, co jsem říkal o tom, že je problémová. Jestli ji fakt chceš, máš moji podporu. Quinn rozhodně potřebuje trochu útěchy, jestli víš, co myslím.“ Marcus našpulil rty a zamlaskal jako při líbání.

„Zrovna jsem plánoval další kroky, když mě vyrušila tvoje velká huba.“ Aaron se rezignovaně opřel o skříňku. „Každopádně je už pozdě.“ Aaron ukázal do chodby, kde se Quinn připojila ke skupince kamarádek.

„Ty dovolíš, aby tě zastavily? Říkáš, že Quinn není dokonalá, ale chováš se, jako by to byla jediná holka na světě. Dospěj trochu a padej za ní.“

„Ani nevím, co jí mám říct. Všechno, co vymyslím, stojí za prd.“ Aaron si převaloval trsátko přes klouby ruky sem a tam jako při starém kouzelnickém triku s mincí.

„Jako známej děvkař na Westlandské střední tě proškolím.“

„Správně, Cyrano, mluv.“

„Přijdeš k ní, položíš jí paži kolem ramen, usměješ se a řekneš,“ Marcus se odmlčel kvůli dramatickému efektu, „Quinn, jsi celý můj svět.“

Aaron se zasmál.

„Co je na tom k smíchu?“ Marcus zkřížil paže na hrudi. „Holky po týhle větě šílejí.“

„Nechceš mi snad tvrdit, že to vážně zabírá. Vsadím se, že jsi to nikdy ani nezkusil.“

„Tak tohle mě ranilo.“ Marcus si přitiskl dlaň na hrud' v parodii na bolest. „Minulej týden jsem touhle větou sbalil mega suprový dvojčata.“

„Tvoje fantazie se ti pletou s realitou.“ Aaron strčil trsátko zpátky do kapsy, kam patřilo.

Marcus pokrčil rameny. „Dobře, tak jsem tu větu ještě nikdy nepoužil, ale věř mi. Uspěje s ní i naprostej lúžr.“

„Dokaž to. S Quinn je tam Teresa Moonová. Vyzývám tě, abys na ni tu větu použil hned teď.“

„Žádněj problém, chlape. Sleduj mistra při práci. Ani nemrkneš a bude moje.“ Marcus si prohrábl vlasy dozadu a blýskl na Aarona svým nejlepším úsměvem. „No, jdeme. Sám nepůjdu.“

Čtrnáct kroků.

Aaron té výzvy zalitoval. Teď ji bude muset oslovit.

Deset.

Nemohl tam jenom stát jako figurína ve výkladní skříni.

Devět.

Jasně, už s ní mluvil několikrát.

Osm.

Ale teď to bylo jiné. Už nechodila s Jeffem.

Sedm.

A to znamenalo, že by mohl mít šanci.

Tři pokusy a Quinn stále nemohla trefit správnou kombinaci čísel. Ohlédla se přes rameno. Její dvojníci zmizeli, ale pocit, že ji někdo sleduje, ne.

Vůbec to nesedělo. Vždycky to byly noční můry. Neobjevovaly se za denního světla, aby ji děsily, když byla vzhůru. Musela zadřímnout, když čekala, až se Jeff s Kerstin přestanou olizovat, a probudil ji školní zvonek. To bylo jediné vysvětlení.

Zalomcovala držadlem skříňky a zkusila to znovu. Napočtvrté se skříňka jako kouzlem otevřela s obvyklým zavrzáním. V řadě tam stály knihy s různobarevnými obálkami. Zasunula učebnici literatury do mezery vedle učebnice matematiky a vytáhla tlustou učebnici francouzštiny z jejího místa mezi chemií a ekonomií. Něco ji poklepalo na rameno. Prudce se otočila; před ní stála s rukama za zády a úsměškem na tváři Kerstin.

„Co chceš?“

„Tohle jsem našla v Jeffově skříňce.“ Kerstin strčila Quinn před oči červený rámeček ve tvaru srdce. „Už to nechce.“

Quinn chňapla po fotografii.

„Díky, Kerstin. Je od tebe milé, že ti tak záleží na mých citech.“ Quinn do těch slov dala tolik sarkasmu, kolik dokázala.

„To je to nejmenší, co pro tebe můžu udělat, Kvěčko.“ Kerstin jí věnovala pohrdavý úsměv.

„Tak mi říkají jenom kamarádi.“

„Copak my nejsme kamarádky?“ Kerstin si zakryla ústa v předstíraném šoku. „To mě ranilo.“ Ušklíbla se. „Ale překonám to. Uvidíme se na tréninku. Jo, málem bych zapomněla, ty si ‚dáváš pauzu‘. Aspoň budeš mít spoustu času na učení. Trenérka Whiteová mě požádala, abych tě ve tvé nepřítomnosti zastoupila jako kapitánka.“ Počkala, až Quinn tu novinu vstřebá. „Co? Žádná vtípná odpověď? Nastavím druhou tvář.“ Provokativně otočila hlavu tváří ke Quinn. Skoro to zabralo.

„Ne? Škoda. Moc ráda bych byla kapitánka nastálo.“ Kerstin se usmála a zamířila chodbou pryč. „Pěkný den,“ zavolala přes rameno, aby si naposledy kopl.

„Jo, tobě taky.“

Quinn přejela po rámečku prstem. Dívala se z něj na ni její oblíbená fotka jich dvou. Jeff, vysoký blondák, měl na sobě mikinu ve fialových a červených barvách Westlandské střední. Na hrudi mu zářil mustang. Quinn stála vedle něho, drobná vedle jeho metru devadesát. Vždycky se v jeho objetí cítila v bezpečí.

„Čtyři roky,“ zamumlala k fotografii, jako by to byl živý Jeff. „Věřila jsem ti. Co na ní vlastně vidíš? Bože, kéž by nikdy nevynalezli foťák.“ Hodila rámeček dozadu do skříňky a zabouchla ji.

„Ahoj. Co tě dneska štvě?“ Do Quinn se zavěsila Teresa. „Nech mě hádat. Kerstin?“

„Je jako vyrážka, který se nemůžeš zbavit,“ řekla Quinn. „Vážně, Reese, někdy bych ji nejradši praštila do toho jejího pihovatýho nosu.“

„To chápu.“ Teresa Quinn objala. „Ale ona za to fakt nestojí.“

„To se ti snadno řekne. Tobě kluka neukradla.“

„Nemůžeš ukrást kluka, který se nechce nechat ukrást.“ Teresa si odhrnula z obličejů dlouhé černé vlasy. „Kromě toho, jsou to už víc než dva měsíce. Jeden by si myslel, že ji už přestane bavit tě tím provokovat. Kdy se z ní stala taková mrcha?“

„V den, kdy se narodila,“ řekla Quinn.

„Ahoj Kvěčko! Reese!“ Přes chodbu přeběhla Ami s náručí plnou knih a rozzářenýma očima. „Chcete slyšet novinu?“ Ami to ze sebe začala sypat, aniž počkala, až odpovědí. „No, právě jsem se doslechla od Tyry, která se doslechla od Ashley, že Marie je po uši zamilovaná do Aarona Colliera. Těžko se jí divit. Je roztomilej. Sama bych s ním ráda chodila. Samozřejmě kdybych nechodila s tím svým.“

Ami se usmála, přesunula si knížky v náručí, postrčila si brýle od Guccioho výš na nos a zhluboka se nadechla.

„Viděly jste tu motorku, na který Aaron jezdí? A jeho náušnici? Snažila jsem se o něm zjistit víc od Marie, ale je *mucho misterioso*. Žije ve Westlandu už rok, ale nikdo toho o něm moc neví. Marcus pověděl Marii, že Aaron žije se svým otcem a bratrem v Oakmontu, ale nikdy ho tam nepozval. Není to nijak extra čtvrt. Možná se tak stydí, že tam nikoho nezve, nebo je třeba vrah se sekýrou. A Marcus říká, že hraje v kapele. Sexy muzikant vraždící sekýrou. Jsem z toho celá pryč. No, Marie chce, aby ji vzal s sebou na sraz absolventů, ale zdá se, že on nemá zájem. Posloucháte mě?“

Ami sledovala Quinnin pohled přes chodbu. Jeff a Kerstin na sebe byli přilepení rty a líbali se jako o život.

„No věřila bys tomu? Stihnou se vůbec nadechnout? Nechte si to do ložnice!“ křikla Reese na bojovníky s jazyky. „To je ale kretén. Měla bys být ráda, že s ním už nechodíš.“

Reese s Ami se přesunuly před Quinn, aby jí zakryly výhled, ale pohled z rána i tehle se jí už vpálily do mozku. Za pravým okem jí začala pulzovat tupá bolest a rychle se šířila přes čelo. Quinn si promnula spánky a opřela se o skříňku, příliš unavená, než aby se o to starala.

„Jo, úplně ho vyžeň z hlavy!“ dodala Ami. „Kerstin se ti nikdy nevyrovná. Jo, je teď s Jeffem a trenérka Whiteová ji jmenovala kapitánkou roztleskávaček, dokud si nezlepších prospěch...“

„Kdo ti tohle pověděl?“ vyštěkla Reese.

„Nikdo. Není tak těžký si to domyslet. Trenérka Whiteová říká, že je to proto, že jsi pod velkým stresem, ale všichni vědí, jak je to ve školním řádu. Co se stalo, Quinn? Vždycky jsi měla samý jedničky. Jasně, tohle je pro tebe špatnej rok proto, že ti Kerstin ukradla kluka, ale –“

„Myslím, že jí tím moc nepomáháš.“ Reese do Ami dloubla, aby sklapla.

Byla to pravda; Ami jí nepomáhala. Bože, tak moc chtěla zmizet. A k tomu všemu, kam se Quinn podívala, viděla Jeffa a Kerstin, jak se ocucávají. Docházela jí energie a těžkla jí víčka, rytmus rozhovoru mezi Ami a Reese ji uspával. Na vteřinu zavřela oči.

Ze skříněk se vyvalila mlha a zahalila ji jako drtivá beznaděj. Amiin a Resin hlas zněly jako kilometry daleko. Jejich postavy zakryté mlžnou tmou jí mizely před očima a opět se objevovaly. Soustředila se na černobílé dlaždice na podlaze chodby a doufala, že se uklidní.

Ted ne. Ted ne. Soustřed se, Quinn, soustřed se na ty dlaždice. Ty však začaly splývat dohromady a zešedly jako mlha, která ji obklopovala.

Snažila se bojovat, snažila se promluvit na kamarádky, snažila se vykřiknout – udělat cokoli, čím by zahнала pocit, že se topí. Podlaha se teď přiblížila. Chladné černobílé dlaždice stoupaly k ní, aby uklidnily její ztrápenou mysl.

„Ahoj holky. Jak je?“ Marcus na ně zamával, zatímco se s Aaronem prodíral davem. Reese zamávala také, ale Aaron se soustředil na Quinn. Stála mezi Ami a Reese, oči zavřené, obličej bílý jako křída. Kymácela se ze strany na stranu jak mrakodrap při zemětřesení. Každou vteřinu mohla upadnout.

Pak se jí podlomila kolena. Aaron udělal dva dlouhé kroky a cestou odstrčil jednoho bezmocného prváka. Chytil Quinn do náručí dřív, než udeřila hlavou o zem. Klevetění při obědě, pohyb v chodbě, všechno kolem něho se zpomalilo. Ami se zarazila uprostřed věty, Reese uprostřed mávnutí.

Jakmile se jeho kůže dotkla její, ucítil v přední části mozku povědomé brnění, záblesk a pak úder blesku. Než stačil Quinn vytěsnit, zalila ho vlna intenzivního strachu a skoro ho srazila na zem. Svalil se na skříňky a skřípal zuby, jak bojoval s bariérou, psychickou zdí mezi nimi.

„Kámo!“ Marcusův hlas přivedl Aarona zpátky do reality a strach z Quinn se změnil v tiché hučení vzadu v mozku. Brnění ustalo.

Svezl se na podlahu a položil si její hlavu do klína. „Dojděte pro paní Chinovou,“ řekl malé skupince, která se shromáždila okolo nich, než sklonil hlavu k jejím rtům. Zaplavila ho úleva, když na tváři ucítil Quinnin teplý dech. „Quinn, slyšíš mě?“

Zavřel oči, dotkl se rty jejího čela a povolil uzdu své schopnosti. Vypustil pramínek světla skrz bariéru, soustředil se, aby zachoval klid, a promítl do Quinn lásku a bezpečí. Brnění v přední části mozku opět pomalu sílilo, až přišla jiskra a pak oslepující záblesk, když se otevřel jejímu podvědomí.

V jeho mysli se objevila Quinnina tvář, bledá a zastíněná. Usmála se a vykřikla. Zaplavila ho její bolest, vztek, touha, pocit porážky, vyčerpání a strach, to všechno najednou. Usilovně bojoval, aby nad nimi získal nadvládu, uklidnil její emoce a nastolil rovnováhu, ale ať se snažil sebevíc, její emoce ho přemohly. Změnil taktiku a pokusil se opět vztyčit bariéru dřív, než se jeho smysly přetíží, ale bylo příliš pozdě. Přemohla ho síla jejich spojení.

Přeložil Ondřej Duha